

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ.

Και εἶναι τοῦτο τῶν Ρωμηῶν τὸ θεῖο καρναβάλι;
ὦ! πῶς κατήντησε κί' αὐτὸ 'στὴν κλασικὴ Ἑλλάδα!
Διαβαίνει κρύο, ἀνέστο, χωρίς ἀνεμοζάλη,
χωρὶς καμμία νοστιμιὰ, καμμία ἐξυπνάδα.
Ἐπέρασαν ὀργήγοροι τῆς δόξας του οἱ χρόνοι,
καὶ μιὰ γλυκερὰ ἐνθύμησις μᾶς ἀπομένει μόνη.

Ἄν καρναβάλια θέλετε τρελλὰ καὶ ξακουσμένα,
γυρίσετε χωριάτικα 'στὰ τωρινὰ τὴν πλάτη,
καὶ μιὰ στιγμή πετάξετε σὲ χρόνια περασμένα,
νὰ ἔρῃτε 'λίγη ποίησι, νὰ ἔρῃτε καὶ ἀλάτι.
Ἐκεῖ θ' ἀκούσετε βοή καὶ μασκαράδων γλῶσσα,
ἐκεῖ τραγούδια, τούμπανα, φωναῖς καὶ γέλοια τόσα.

Ὅ,τι καλὸ καὶ ὡμορφο ὀπίσω τὸ ζητοῦμε,
ὅποιος τὴ δόξα μας ποθεῖ ὀπίσω ἄς πηγαίνει,
καὶ τὸ μασκαράλικο μας ὀπίσω θὰ τὸ ἔρουμε,
ὅσο πηγαίνουμε ἐμπρὸς καὶ τοῦτο ξεθυμαίνει.
Ὅπισω κί' ἡ Ἰδέα μας ποῦ λέγεται Μεγάλη,
ὀπίσω καὶ τ' ἀληθινὸ ἐκεῖνο καρναβάλι.

Ὅλα ὀπίσω, ἡ τιμὴ, τὸ σέβας, ἡ σεμνότης,
τὰ γράμματα, ἡ ποίησις, τὸ φιλοερὸ *Kamiiri*,
τὰ ζωντανὰ αἰσθήματα κί' ἡ λεβεντιά τῆς νεότητος,
τὸ θάρρος, ἡ ἀγάπη μας καὶ ἡ ἀδελφосύνη.
Ὅλα ὀπίσω, τίποτα γιὰ τὸ ἐμπρὸς δὲν μένει,
κί' αὐτὸ τὸ καρναβάλι μας ἀνάλατο διαβαίνει.

Τί θέλει ὁ λαὸς αὐτὸς ὁ ἀποβλακωμένος,
ποῦ μασκαρᾶς ξεκάλτσωτος ἐβγήκε 'στὸ σεργιάνι,
κί' ἐδῶ κί' ἐκεῖθε πηλαλᾷ καταμουντζουρωμένος;
Δὲν θέλει τίποτα, καλὸ μουντζούρωμα τοῦ φθάνει.

Μουντζούρα γιὰ τὴ μούρη του καὶ ἄλλο δὲν γυρεύει,
ὁ ἴδιος μασκαρεύεται ἀντὶ νὰ μασκαρεύῃ.

Ποτὲ τοὺς Κυβερνήτας του δὲν θέλει νὰ πειράξῃ,
κί' ἂν κἄποτε μὲ τὸνομα τοῦ κλέφτη τοὺς στολίζῃ,
ὅμως ὡς κάτω χαιρετᾷ τοῦ κλέφτη τὸ ἀμάξι,
καὶ μὲ τὰ δυὸ του γόνατα ἐμπρὸς του γονατίζει
Ἐπειτα ὁ κυρίαρχος ἔχει κί' αὐτὴ τὴ χάρι,
νὰ τρέμῃ γιὰ τὴ φυλακὴ, νὰ φεύγῃ τὸ στηλιάρι.

Ἄπορτε νὰ μουντζουρώνεται μὲ τηγανιοῦ μουντζούρα,
νὰ γίνεται καὶ γάδαρος, νὰ σέρνεται, νὰ σέρνῃ,
ἀλλ' ὅχι νὰ φορῇ ποτὲ καὶ ἄρχοντος φιγούρα....
δὲν ἀγαπᾷ νὰ δέρνεται, δὲν ἀγαπᾷ νὰ δέρνῃ.
Ἄφου ἀφίνει φανερὰ καθέννας νὰ τὸν κλέβῃ,
τί θὰ κερδίσῃ τάχατε καὶ ἂν τοὺς μασκαρεύῃ;

Γιὰ ἔδετε τί ξεκάλτσωτοι, γιὰ ἔδετε τί μουντζούρα!
γιὰ ἔδετε κί' ἕναν ἀπ' ἐδῶ μὲ μιὰ κοντὴ βελλάδα,
γιὰ ἔδετε κί' ἄλλον ἀπ' ἐκεῖ μὲ ψεύτικη καμπούρα....
Μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ γελᾷ σὲ τόση ἐξυπνάδα;
Γελᾷ ὁ τάδε κύριος κί' ἡ δεῖνα ἡ κυρία,
μὰ ξεκαρδίζομαι κί' ἐγὼ ἀπὸ τὴν . . . ἀηδία.

Souris.

ΧΟΡΟΙ.

Τώρα πλέον, μετὰ τὰς μαγικὰς ἐσπερίδας τοῦ κ. Φῶρδ,
τοῦ κ. Σερπιέρη, τοῦ κ. Μελά, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εὔρῃ
τις κἄτι περισσότερον, νὰ ἴδῃ κἄτι νεώτερον, νὰ θαυμάσῃ
κἄτι σπάνιον ἐν τοῖς δεδομένοις ἐπίσης μεγάλους χοροῖς.
Ἐφ' ὧς χορεύει τὸ *χρήμα*. Καὶ τὸ *χρήμα* εἶναι παντοῦ
χρήμα. Ἐν τούτοις αἱ αἰθουσαι τοῦ κ. Παπούδωφ εἶχον
τὸ πλεονέκτημα τοῦ κινουρούου. Πρώτην φορὰν τὴν
ἐσπέραν τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ἐδέχοντο τόσον

ἐμπνεύσεις ὡς οἱ ἀρωματικώτατοι ἀνανάδες. Ἡ ἀνάγκη
τοῦ *ράντεβοῦ* γεννᾶται, ὅπως γεννᾶται τὸ φίλημα, τὸ
τριανταφυλλένιο αὐτὸ μωρουδάκι τῆς προσπελάσεως τῶν
δύο, τῆς ἀνταλλαγῆς τῆς ἀναπνοῆς των. Ἀλλ' εἶναι τό-
σον ἰδιότροπον τὸ *ράντεβοῦ* διότι ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν
θέλησιν τῶν ἐξουσιῶν. Χίλια περιστάσεις τὸ ἐπηρεά-
ζουν, τὸ διευθύνουν, τὸ μεταβάλλουν, τὸ ἐμποδίζουν, τὸ
κατευοδοῦν. Ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς διαθέσεως
τῆς οἰκίας, ἂν ὑπάρχῃ ἐν αὐτῇ κῆπος, ἂν τὰ παράθυρά
τῆς εἶναι χαμηλὰ, ἂν ἡ κόρη κοιμᾶται μόνη ἢ μὲ τὴν
μαμὰ τῆς ἢ μὲ τὴν γκουβερνάτα τῆς, ἂν ὁ δρόμος τοῦ
σπητιοῦ εἶναι κεντρικὸς, ἂν τὸ ἀνδρικὸν στοιχεῖον ἐν τῇ
οἰκίᾳ πλεονάζῃ, ἢ ἂν ἔχῃ ἀδελφόν, ἂν ὁ ἀδελφὸς εἶναι
ἄγριος, ἂν οἱ γονεῖς ἀποσύρωνται εἰς τὸν κοιτῶνά των
ἐνωρὶς, ἂν κάμνουν συχνὰς ἐσπερίδας, ἂν δέχωνται τὰς
ἀπόκρεω μασκαράδες, ἂν αἱ ὑπηρετρίαι εἶναι γένους Νι-
κολοπούλου καὶ οἱ ὑπηρετᾶι βαλασοπουλίζουσιν. Καὶ ἀκρι-
βῶς αὐτὰ τὰ προσκόμματα ἀποτελοῦσι τὴν οὐσίαν τοῦ
ράντεβοῦ διότι αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶναι ὀλίγον βλακῶδες·
φέρει πάντοτε τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀτελείας, τοῦ ἐρεθι-
σμοῦ, τοῦ σκανδάλου· εἶναι ἡ αὔριον ἐπανάληψις τῆς
χθὲς, ὡς ἦτον ἡ χθὲς ἀνατύπωσις τῆς προχθὲς. Ἀλλὰ
τὰ προσκόμματα, αἱ δυσκολίαι τὸ ἐξιδανικεύουσιν, τὸ βυ-
καλίζουν ἐν μέσῳ πηλμῶν, συγκινήσεων· ἕκαστος τότε
ζητεῖ νὰ ἀναπτύξῃ μείζονα εὐφυΐαν. Ἀναπτύσσεται
πνεῦμα συνωμοτικὸν ἱκανὸν νὰ ἀνατρέψῃ θρόνον. Οἱ γο-

νεῖς γίνονται ἐχθροί· ἐκεῖνος, ὁ ζητῶν νὰ εἰσβάλῃ εἰς
τὴν ἐχθρικὴν πόλιν πολέμιος· ἐκεῖνη, εἶναι ἡ μέλλουσα
νὰ αὐτομολήσῃ κατασκοπεύει, πληροφορεῖται, εἰδωποεῖ,
ἀνταλλάσσει συνθήματα· ὅταν δὲ ὅλα τὰ προσκόμματα
ἀρθῶσι καὶ ὁ ἐχθρὸς—δηλαδή ὁ φίλος—εἶναι ἐντὸς τῆς
Ἀκροπόλεως, ἐντὸς τοῦ παρθενῶντος, ποία ἀστράπτουσα
φυσιογνωμία τῶν δύο καὶ ποία μειδιάματος ἀθανασία
διαθέσουσα ὡς ἡλεκτρικὸν σύρμα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλ-
λον καὶ συνδέουσα καὶ συνάπτουσα καὶ συνθλίβουσα ἀμ-
φοτέρους εἰς ἡδονήν, εἰς χάρμα, εἰς ἐναγκαλισμὸν, εἰς φί-
λημα. Καὶ ἡ καταναγκαστικὴ σιγὴ καὶ ὁ βασιλεύων μυ-
στικισμὸς καὶ ὁ ψίθυρος ὡς νὰ συνθλίβωνται φύλλα δέν-
δρων καὶ τὰ κρυφὰ καὶ τ' ἀκροποδητὶ πατήματα καὶ ὁ
πνιγόμενος ἐντὸς τοῦ τετραχείλου ἀσπασμὸς ἵνα παρέλθῃ
ἀψοφῇ καὶ ἐκεῖναι αἱ μαλακαὶ θωπεῖται ὡς νὰ ζητῇς
νὰ θωπεύσῃς αὐραν καὶ ἡ ἀγωνία καὶ οἱ ἀνατιναγμοὶ
ἐκ πηδήματός τινος γαλῆς ἢ κυνηγητοῦ μυῶν ἢ τριξί-
ματος θύρας ἢ ἐλαφροῦς βηχὸς, ὅλων αὐτῶν ἡ ποίησις δὲν
ἀνταλλάσσεται μὲ ὅλας τὰς ἐν κτηνώδει ἐλευθερίᾳ συζυ-
γικὰς περιπτώσεις.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Μοδργος.

κόσμον, πρώτην φοράν οἱ διάφοροι καὶ πολλοὶ κόσμοι τῶν ὑπέπιπτον εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶσων ὀφθαλμῶν. Εἵχον καὶ αὐτοὶ νεότητα καὶ κάλλος.

Λεπτὴ ὠχρότης καλύπτει τὰς ὄψεις πάντων καὶ ἰδίως τῶν ἀνδρῶν, ἐκ τῶν ὁποίων πολὺ ὀλίγοι μεταχειρίζονται τὰ εἰς χρῆσιν τῶν κυριῶν ἀντιφάρμακα αὐτῆς.

Ἡ συνεχὴς ἀγρυπνία καὶ ἡ μεγάλη κόπωσης ἀφῆρσαν τὰ ζωηρὰ ἐκείνα χρώματα παρειῶν τινῶν, αἱ ὁποῖαι ἐνόμιζες, ὅτι ἦσαν τοσοῦτον δροσεραὶ ἵνα καταπραΰνῃσι τὸ πῦρ τῶν χειλέων σου.

Ὁ κόσμος εἶναι σχεδὸν ὁ αὐτὸς τοῦ κ. Σεργιέρη, τοῦ κ. Μελά, ὥρατος κατὰ τὸ πολὺ καὶ πλουσίως ἐνδεδυμένος κατὰ τὸ ὅλον. Ἀλλὰ δὲν βασιλεύει καμμία ζωντανὴ βασιλίσσα, εἶνε μία ψεύτικη. Εἶνε χαριτωμένη εἰκὼν τοῦ συμβόλου τοῦ χριστιανισμοῦ. Εἶνε ἡ Ἀγάπη, καὶ δὲν δύνασαι εἰμὴ ν' ἀγαπήσῃς ἐνώπιόν της!

Τὸ δεῖπνον ἀμιλλᾶται πρὸς τὸ τοῦ κ. Φώρδ. Ὁμιλῶν τις περὶ δεῖπνον ἐν συγκρίσει πρὸς αὐτὸ πρέπει νὰ ὁμιλῇ πλέον. Τρώγει καὶ πίνει τις ὅσον θέλει καὶ ὅ,τι θέλει. Ἡ δὲ εὐπροσηγορία καὶ ἡ περὶ ὅλων ἀκούραστος μέριμνα τῶν οἰκοδεσποτῶν συμπληροῦσι τὰ τόσα ἀγαθὰ αὐτοῦ.

Μετὰ τοσοῦτον εὐφρόσυνον ἀπόλαυσιν τοῦ στομάχου, ἀρχεται τὸ κοιτῆριον ζωηρότατον καὶ ἐν τάξει, καὶ δὲν ἀποχωροῦμεν αὐτοῦ εἰμὴ τὴν 5ην τῆς πρωίας.

Τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου κατάρθωσε ἐπὶ τέλους καὶ ὁ κ. Συγγρός ν' ἀνοίξῃ τὰς αἰθούσας του εἰς τοὺς πολυπληθεῖς περὶ αὐτόν.

Πολλοὶ ἐφοβοῦντο νὰ διακινδυνεύσῃσι μίαν τῶν ζωηροτέρων νυκτῶν τῶν Ἀπόκρεω εἰς τὴν ὑπνωτικὴν δίκιταν τοῦ κ. Συγγροῦ. Ἐν τούτοις τὸ πλῆθος τῶν χορευτῶν καὶ χορευτριῶν εἶνε πυκνόν. Τὴν πλειονοψηφίαν συνιστοῦσιν ἑκατομυριοῦχοι καὶ ἀσχημαί, ὧν βασιλίσσα εἶνε μία ξεπεσμένη τούρκισα τοῦ Μελά με μισὴ μύτη καὶ ἐνάμισυ δόντι.

Δεῖπνον ἀρχοντικὸ καὶ κοιτῆριον λαμπρὸν μέχρι τῆς 3 1)2 μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Τρέχω πολὺ εἰς τὸ γράφειν, διότι δὲν δύναμαι νὰ σαλεύσω ἀπὸ τὸν κόπον. Ἀλλ' ὁ διευθυντὴς τοῦ *Μη Χάνεσαι* μοὶ παρατηρεῖ, ὅτι τῷ ὑπεσχέθην κάτι δι' ὅλους τοὺς χοροὺς εἰς οὓς θὰ εἶχον τὴν τιμὴν νὰ παρευρεθῶ, καὶ διὰ τοῦτο κουρασμένα καὶ ξέκαρδα συνάπτω εἰς σημειώσεις τινὰς τὰς ἐντυπώσεις ἐκ τῶν χορῶν αὐτῶν, τῶν ὁποίων καὶ ὁ κόσμος καὶ ἡ καθόλου διασκευὴ εἶνε ἡ αὐτὴ σχεδὸν, καὶ τὸσον ἡ αὐτὴ, ὥστε ἤρκει νὰ γράψῃ τις περὶ ἐνὸς μόνου, ἵνα μὴ ἔχῃ τί νὰ προσθήσῃ περὶ τῶν ἄλλων.

Τὴν Κυριακὴν, μετὰ τὴν συρφετώδη ἐκείνην ψυχρότητα καὶ ἀνοστᾶδα τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν καθεὶς ἐξῆλθε νὰ ἴδῃ τὸν ἄλλον μασκαρεμένον, καὶ οὕτω εὐρέθησαν ὅλοι ἀμασκαρευτοί, μετὰ τὴν ὀχληρὰν ἐκείνην συνῶστισιν ἐν ταῖς ὁδοῖς Αἰόλου, Ἑρμοῦ καὶ Σταδίου,

ἐξ ἧς ἐνόμιζε τις, ὅχι ὅτι ἦτο καρναβάλι, ἀλλ' ὅτι ἐγένετο καμμία μεγάλη κηδεία, ἀπὸ τὰς συνήθεις ἐν Ἀθήναις, μετὰ τὴν ἀηδίαν τοῦ Περικλέτου καὶ τοῦ γαῖθανου τῶν μουντζουρωμένων, μεθ' ὅλην αὐτὴν τὴν ἀσκοπον ταραχὴν καὶ κίνησιν ὅλων τῶν κανονικῶν τάξεων, ἐν ἧ δὲν ἐξεκουράζοντο τὰ ὄμματα εἰμὴ ἐπὶ τοῦ ὠραίου κάδρου τῶν μαθητριῶν τοῦ Ἀρσακείου, τὴν ἐσπέραν εὐρομεν ὀλίγην ἀναψυχὴν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ κ. Κυριακοῦ, πρώτου αὐτοῦ τολμήσαντος νὰ καλέσῃ τοὺς φίλους του ἐν φαίδρῳ, ἀλλ' ἀπλουστάτῃ ἐσπερίδι, ἀφ' οὗτου πάντες ἐξάρωσαν, πρὸ τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς πολυτελείας τῶν χορῶν τῶν πλουσιῶν.

Ἐδῶ συναντῶ ὅλως νέα πρόσωπα καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ δευτέρα χορευτικὴ συνάθροισις, εἰς ἣν παρειαίρομαι ἐφέτος.

Ἡ ἀπλότης, ἡ ἑλλειψις τῆς τυπικῆς ἐκείνης διαδικασίας τῶν μεγάλων χορῶν, ἐν ἧ πολλὰκις πνίγεσαι ἐξ ἀσφυξίας, δίδουν διπλὴν ζωὴν. Μόνη ἡ ξανθὴ comtesse de P... μένει πάντοτε σοβαρὰ, τηροῦσα τὴν ἀξιοπρέπειάν της.

Τὸ βάλς μ' ἐξάλισε καὶ πίπτω εἰς ἓνα καταπὲ, θέσιν τῶν ἀπομάχων, αἵτινες παραμερίζουσαι μοὶ ἐπιτρέπουν μετὰ χαρᾶς νὰ γείνω συνάδελφός των.

Ἐγγὺς μου μία καστανόμαλλος, ἡ ὁποία ὡς εἰκάζω δὲν εἶνε ἀπόμαχος, ἀρχίζει νὰ μοῦ ἀναλύῃ τὰ ἔργα τοῦ Μιλτωνος, καὶ ὅταν μετ' αὐτὸν ἔρχεται εἰς τοῦ Πλάτωνος τὴν φιλοσοφίαν, ἐγείρομαι ὡς παράφρων, κρύπτομαι μέσῳ τῶν ὁμίλων, καὶ ἵνα μὴ καὶ πάλιν με' ἀνευρῇ ἡ πολυμαθὴς χορεύτρια ἀκολουθῶ μίαν φρακοφερεμένην λεύκην, δευτέραν ἐκδοσιν συντομωτέραν τοῦ Ἀγγλοῦ γραμματέως ἡ ὁποία...

Καὶ ἡ εἰκόνας μου θαρρῶ πῶς δὲν κακοταιριάζουν
Καμπόσοι με' τὰ φράκα τους ὥσθ' ἀκρίδες μοιάζουν.

Ὅπισθεν τῆς κρύπτῃς μου μεθῶ ἀπὸ τὴν γοητείαν δύο ὑγρῶν ὑγρῶν μαύρων ὀφθαλμῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ λυγρόνται διὰ νὰ σὲ λυγρύνουν. Καὶ ὅταν ἀνάνηφω, ἀντ' αὐτῶν βλέπω ἐμπρὸς μου μίαν μουσχωμένην demoiselle, ἡ ὁποία ὁμοιάζει με' πρωτόλειον ἔργον μαθητοῦ τῆς ζωγραφικῆς. Καὶ εἶναι τόσῳ χαλασμένο τὸ κέφι της ὥστε πιστεύω, ὅτι καὶ αὐτὴ εἶχε μεθύσει μαζί μου, καὶ εἶνε ἡ στιγμή αὐτὴ ποῦ ξεμέθυσε. Δὲν χορεύει με' κανένα ἢ τὸ πολὺ πολὺ με' ἓνα.

Αἱ δεσποινίδες πλεονάζουσιν ἐδῶ, καὶ παίζουσιν τὸν καλλίτερον ρόλο. Αἱ δεσποινίδες, αἱ ὁποῖαι ἐχάθησαν εἰς τοὺς ἄλλους χοροὺς πρὸ τῶν ὑπ' ἀνδρῶν καλλωνῶν καὶ μυριοπλοῦτων

Ἀπόψε βασιλεύουν. Καὶ ἔχει πολλὴν χάριν ὁ χορὸς ὅταν βασιλεύουν κορίτσια.

Ἡ κυρία Ναταλία Σούτζου ἔδωκεν τὴν προχθὲς Δευτέραν τὴν τελευταίαν ἐκ τῶν ὠραίων ἐσπερίδων της. Ὁ

καλὸς καὶ ὠραῖος κόσμος αὐτῶν, ἡ εὐρύτης καὶ φιλόκαλος διακόσμησις τῶν αἰθουσῶν, καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀπαράμιλλος τῆς οἰκοδομητικῆς εὐπροσηγορία, ἥτις, μετὰ τὸν φωτισμὸν καὶ τὴν μουσικὴν, εἶνε τὸ πρῶτον ἀπαραιτήτων ἐνὸς χοροῦ, ἀπετέλεσαν σειρὰν εὐφροσύνων συναισθημάτων, ἃς θὰ ἐνθυμώμεθα ἐπὶ πολὺ.

Ἐκεῖ ἡ διαβολικὰ διημφισβήτει εἰς τοὺς ἀγγέλους τὰ πρωτεῖα, ἐκεῖ ἔδιδε κ' ἔπερνε μία ἀφροπλάσμενη ξανθὴ, ἡ ὁποία μέχρι μονομηνίας ἀγαπᾷ νὰ εὐφρολογῇ καὶ εἰρωνεύηται. Ἐκεῖ κτλ.

Μάριος.

ΠΩΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ

Ποῖαν ἐντύπωσιν θὰ σᾶς ἔκαμνεν ἱατρὸς ζητῶν νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ φαρμακοποιῶν, δικηγόρος καταφεύγων εἰς συμβολαιογράφον διὰ τὴν ὑπόθεσίν του, ἱερεὺς ζητῶν τὴν εὐλογίαν δημίου, ὁ Κασσιμάτης ἐρωτῶν τὸν Στουρνάραν περὶ τοῦ ἀμερικανικοῦ συντάγματος καὶ ὁ κ. Ρενιέρης διδασκόμενος παρὰ τῷ κ. Βαλῶσῃ τὴν τραπεζιτικὴν θεωρίαν; — Ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος ἀποτελοῦσιν ὁ Τσιβανόπουλος δυνάμενος νὰ διδαχθῇ ἱστορίαν παρ' ὑποδηματοποιῶ καὶ ὁ Πατσόπουλος παρὰ Βουρδούση.

Τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν μᾶς ἔκαμνεν ὁ τελευταῖος Ἀσμοδαῖος ἐπικαλεσθεὶς τὰ γέλοια καὶ τὴν ἐνασχόλησιν ὄλων τῶν σατυρικῶν ἐφημερίδων μὲ τὰ ὡς ἀπὸ Δὲ Κᾶστρου γραφίδος ἀπορρέοντα ὑψηλοτραγικὰ σχόλιά του περὶ τοῦ μασκαρευμένου χοροῦ τοῦ κ. Μελά. Μεθ' ὅλας τὰς συμπαθείας μας πρὸς τὴν μολυβδίδα τοῦ Ἀσμοδαίου, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ διαπραξώμεν ἐλαφρὰν ἀμαρτίαν γελῶντες ὀλίγον μὲ τὴν ὁμογενικὴν πεζογραφίαν του.

Ὁ μασκαροχορὸς τοῦ κ. Μελά ὀνομάζεται «ὑψηλότερον εἶδος διασκεδάσεως, οὐδὲν κοινὸν ἔχων πρὸς τὴν ὀργιαστικὴν τῶν ἀρχαίων Κροτίων εὐθυμίαν». Τί κρίμα ποῦ δὲν ἐγεννήθη τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὁ κ. Μελάς νὰ κανονίσῃ τὰ Κρόνια σύμφωνα μὲ τὸν Γεροστάθη.

Τοῦ Μασκαροχοροῦ τοῦ κ. Μελά κατὰ τὸν Ἀσμοδαῖον, «προορισμὸς εἶναι ἡ ικανοποίησις τοῦ ἐν πάσῃ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ ἐνυπάρχοντος αἰσθήματος ἐκείνου, ἐξ οὗ στενοχωρούμεθα καὶ ἀδημονοῦμεν, συγκρίνοντες τὸ ἀπεριόριστον τῶν ἐφέσεων ἡμῶν πρὸς τὸ ἐλάχιστον ποσὸν τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου, τὸν ὁποῖον κατέχομεν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.» (Τί λέει;)

Ἐδῶ ὁ κ. Μελάς γράφει μετνημφισμένως εἰς Ναπολέοντα, τὸν ὁποῖον δὲν τὸν χωρεῖ ὁ κόσμος.

«Ἐκαστος ἡμῶν—ἐξαιρουμένη ὁ Ἀσμοδαῖος—καταδικάζεται νὰ ὀρύσῃ ἐπιπλέον καὶ μονοτόνως τὸν αὐλακα αὐτοῦ ἐν τῷ αἰῶνι ἐν ᾧ ἐγεννήθη, οἱ δὲ πλεῖστοι καὶ ἐν ὀρισμένῃ τινι τῆς γῆς γωνίᾳ» (δηλαδή εἰς οὐρητήριον).

Οἱ δὲ πόνοι καὶ μόχθοι τοῦ κ. Μελά, δι' οὓς ἀναστενάζει, εἶναι ἡ μεγάλη δυσκολία μεθ' ἧς ἐκέρδισεν εἰς Λαχεῖον καὶ ἐπλούτισεν.

Τώρα ἔρχεται καὶ ἡ σειρά τοῦ Δὲ Κᾶστρου:

«Πρὸς ἀνακούφισιν τοῦ τοιοῦτου χρονικοῦ καὶ τοπικοῦ ζυγοῦ οὐδὲν ἄλλο ἔχομεν μέσον πληρὸν τοῦ πτερυγίσματος τῆς φαντασίας, τῆς μόνῃς δυναμένης νὰ πλανηθῇ ἀπεριό-

ρίστως εἰς παρωχημένους αἰῶνας καὶ ἀπέχοντας τόπους, διὰ τῆς ποιήσεως τῆς τέχνης καὶ τῆς ἱστορίας.»

Ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν μὲ τῆς γυμναῖς γάμπαις τοῦ Μελά τῇ ἐσπέρᾳ ἐκείνῃ οὐδὲ τὴν σχέσιν ἣν εἶχε τὸ Ἔρα τοῦ ψαλλόμενον ὑπὸ τοῦ Δὲ Κᾶστρου μὲ τὴν μάρτυρα Αἰκατερίνην.

«Ἐπιτυχὴς μετνημφισμένων χορὸς δύναται μέχρι τινος νὰ συζύξῃ τὴν ἐκ τῆς πολυτελείας, τῆς μουσικῆς, τῶν ἡδυσμάτων, τοῦ καμπανίτου καὶ τῶν γυμνῶν ὤμων μέθην τῶν αἰσθήσεων μετὰ τῆς ὑψηλῆς ἐκείνης ἡδονῆς, ἣν αἰσθάνεται ὁ θεωρῶν ἔργον καλλιτέχνου ἢ στρέφον σελίδας τοῦ Οὐγῶ καὶ Βαλτερσκόττου.»

Σελίδες Οὐγῶ ἦσαν τὰ καλαβρέζικα τοῦ κ. Ἀννίνου, τὰ βρακκία τοῦ Κησιλάραγα, ὁ ἐρυθρὸς Σταυρὸς τοῦ κ. Τσιγγροῦ καὶ τὰ ἐσώβρακκα τοῦ κ. Νεγροπόντη!

ΑΝΑ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑΝ.

BARI 25)6 Φεβρουαρίου 1882.

Carnevale.

Εὐοῖ! εὐοῖ! Ἐπὶ τὴν ῥάχιν κολεοπτέρου τεραστίως ἀπογιγανθρωθέντος, εὐτραπέως τὰς μακρὰς καὶ ὀξείας πτέρυγας τείνοντος καὶ τὰ κέρατα ἀνακινούντος, μειδιῶσα ἡ Τρέλλα ὡς Ζεὺς ἐπὶ τὸν Ἀετὸν ἐπικαθημένη φέρεται. Ἐρυθρὸν Φρύγιον πηλίδιον συνέχει τὴν εἰς μαῦρα κύματα ἀπειλοῦσαν νὰ καταρρεύσῃ κόμην τῆς καὶ ὑπὲρ αὐτὸ ὁ βραχίον ἀνατεινόμενος ἐπισείει τὸν ἀφρόνεντα κεραυνὸν τῆς, καμπανίτου κύλικα.

Ἀπὸ τῶν ὀνύχων τοῦ φέροντος τὴν θεὰν οὐμοριστικοῦ Πηγάσου ἀφθεῖς, ἀνατετραμμένος καταπίπτει κάλαθος, ἀφ' οὗ ὁ κυκεὼν τῶν μασκαράδων ἀδιάγραπτος, ἀπειροπαίκιλος, μυριόχρους, ὄνειρώδης, ἐκχέεται, σπενδονίζεται, αἰωρεῖται, καταρρέει ὡς συνεχὲς ἀκράτητον παροφροσύνης κύμα, πλημμυροῦν τὸ πελώριον πρόγραμμα δι' οὗ τὸ κομητάτον τῶν ἀποκρῶ ἐν Ῥώμῃ διαγγέλλει τὰς ἀρχομένας ἡδὴ ἐορτάς.

Τέσσαρα μεγάλα θεάτρα ἐν Ῥώμῃ, ναοὶ νῦν ἱεροὶ τῇ Τρέλλᾳ, ἀναπεταννύσι τὰς ἐκυτῶν πύλας κατὰ μεσονύκτιον εἰσδεχόμενα τὰ πλήθη τῶν εὐθύμων καὶ ἡδονῆν ὀργάνων Κυρήτων. Ἱπποδρόμια, προσωπιδοφόρων περιπατοῦν, μάχαι δι' ἀνθέων καὶ διὰ γυψίνων σφαιριδίων (coriaudali), ὑπαιθροὶ χοροὶ, νυκτερινὰ ὑπὸ ἡλεκτρικὸν φῶς θεάματα, λαχεῖα καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις καὶ πάλιν καὶ οἱ μόνοι αὐτοὶ ἀρκοῦντες χοροὶ προσωπιδοφόρων ἐν ταῖς θεάτροις. Ἰδοὺ τί συμβαίνει ἐν Ῥώμῃ.

Ἐν Νεαπόλει τὰ αὐτὰ μετὰ μειζονος δόσεως ζωηρότητος καὶ μεσημβρινωτέρως διαχύσεως. Ἐν Μεδιολάνοις τὰ αὐτὰ μετὰ πλείονος εὐφυίας καὶ φιλοκαλίας ἐν Φλωρεντίᾳ ἐπίσης, ἀλλὰ ψυχρότερα, ἐπιστημώτερα, καὶ ἥπτον παταγώδη, ἐν Τουρίνῳ τὰ αὐτὰ ἀπλούστερα, θετικώτε-